

PSICOANÀLISI I UNIVERSITAT

Fa poc temps isqué un article al diari «El País» en el qual un col·lectiu de psiquiatres plantejava la necessitat de que el psicoanàlisi, i totes aquelles tècniques que han estat possibilitades pel desenvolupament d'aquest, ompliren un espai que avui és una llacuna en la formació universitària.

Aprofitant com a excusa aquest article, del qual hem oblidat la referència, i també aprofitant el començament del curs acadèmic universitari, voldríem refrescar-vos unes petites obvietats al voltant del tema.

Un any després de la independència de la «nostra» Facultat de Psicologia, el psicoanàlisi, o més bé la psicologia d'índole psicodinàmica (terme per altra banda més genèric, encara que utilitzat moltes vegades com un «calaix de sastre»), continua essent eixa gran llacuna, el gran forat en la formació del psicòleg valencià.

A la teoria psicoanalítica, a la psicologia psicodinàmica, hom continua citant-la des de les tarimes per a negar-la amb judicis lapidaris, per a descobrir-li presumptes errors, mai per a parlar dels encerts (evidentment hi ha petites excepcions a la norma).

Tot açò ens fa reflexionar sobre la tendenciositat de la formació donada per la facultat. Proveu a relacionar entorn del tema els conceptes de pluralitat d'eleccions (democràcia), ciència i possessió de la veritat.

Bàsicament és utilitzat un argument per a la no inclusió en els programes facultatius: la seua «anticientifidad». Hom pretén fer creure des de la facultat que tan sols existeix una única metodologia científica, la exportada des de les ciències naturals. A el que més hom aplega

és a parlar del psicoanàlisi com a filosofia, com a «metafísica».

Pel que respecta a açò caldria fer-ne dues consideracions:

1.ª Les ciències es defineixen pel seu objecte, i en base a ell forgen un discurs que interpreta i al mateix temps incideix sobre la realitat, cercant la seua comprensió.

2.ª La tècnica analítica des de els seus orígens té en els seus fonaments la empíria de la pràctica directa, és a dir, en la praxi es fonamenta i en la praxi es transforma.

A més, ficats a fer refutacions, podem afegir una cita de José Bleger (1).

«La verificación, exactitud y objetividad en las ciencias de la naturaleza se logró amputando el contexto y el carácter de los fenómenos y de su investigación y, por lo tanto, **son métodos válidos para contextos incorrectos o limitados creados ad-hoc...** — doncs.

... Si los procedimientos de verificación y control de las ciencias de la naturaleza no se pueden utilizar en psicoanálisis, esto no ocurre por un déficit del psicoanálisis o de los psicoanalistas, sino por un déficit del propio método científico de las ciencias de la naturaleza.»

Un altre argument encara que de caràcter menor, molt utilitzat pels autoanomenats «psicòlegs científics», és el de la «pesadesa», tant temporal com econòmica, d'aquestes pràctiques psicològiques. Caldria recordar que també els seus objectius són més radicals i consistents que un simple atac al símptoma (sense oblidar que hi pot haver una educació a pràctiques breus). Pel que respecta al problema econòmic, en les mans de les institucions públiques està l'assumir el servei.

La nostra esperança és que no molt llunyanament en el temps pugam parlar del psicoanàlisi en la universitat, i no tan sols de psicoanàlisi sinó també de totes

les branques de la psicologia dinàmica (orgonteràpia, anàlisi existencial, anàlisi guesràtic...).

(1) JOSE BLEGER. «Cuestiones metodològiques del psicoanàlisis». En David Ziziemsky (editor). **Métodos de investigación en**

psicología y psicopatología. Buenos Aires. Nueva Visión. 1977.

V. Xavier Castillo Colomer
P. V. 1.183

Manuel R. Peretó i Soriano
P. V. 1.122

